



Δαφοειώνας
clan Pigeon
Χριστιάνου
2016-17

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΠΟΥ ΞΕΧΝΙΟΤΑΝ.

Μια φορά κι ένα καιρό σε μια μακρινή χώρα ζούσε μια μικρή νεράιδα που ξεχνιόταν. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Σε μια σπηλιά στο βουνό αυτής της όμορφης χώρας κατοικούσε ο Φύλακας του Νερού που είχε στη δούλεψη του όλες τις νεράιδες. Οι νεράιδες είχαν το νου τους στο νερό που πήγαζε από την πηγή, κυλούσε στο ρυάκι, έτρεχε στο ποτάμι και κατέληγε στη μεγάλη λίμνη. Το φρόντιζαν να μη το λερώνουν τα πουλιά με τις κουτσουλιές τους, να μην πέφτουν μέσα πολλά φύλλα από τα δέντρα και να μην το ξοδεύουν άσκοπα οι άνθρωποι. Με δυο λόγια οι νεράιδες, που ήταν σαν να λέμε οι εργάτριες του Φύλακα του Νερού, έτρεχαν από το πρωί ίσα με το βράδυ για να είναι σίγουρες ότι το νεράκι τους θα έμενε πάντοτε γάργαρα και καθαρό. Ότι οι βρύσες δεν θα στέρευαν ποτέ και ότι ο Φύλακας θα έμενε ευχαριστημένος και θα τους έδινε στο τέλος του χρόνου το βραβείο τους. Ένα καινούριο μαγικό ραβδί και ένα νέο στεφάνι από αμάραντα ρόδα για τα μαλλιά τους.

Όλες οι νεράιδες έκαναν ακριβώς ότι τους έλεγε ο Φύλακας του νερού. Όλες, εκτός από μια. Την Νερένια. Όχι που δεν ήθελε κι η Νερένια να είναι καλή και υπάκουη, έλα όμως που ξεχνιόταν... Και να πώς ξεχνιόταν...

Εκεί ας πούμε που παρατηρούσε τα νερά της λίμνης, έβλεπε τη μορφή της να καθρεφτίζεται. Φανταζόταν λοιπόν πως ήταν μια βασιλοπούλα, όπως εκείνες στα παραμύθια. Το Πεντάμορφο Βασιλόπουλο την περίμενε, λέει, για να κάνουν τον γάμο τους στο παραμυθένιο τους παλάτι. Εκεί που όλα ήταν έτοιμα για το γάμο, να σου ο πανύψηλος ευκάλυπτος να καθρεφτίζεται στο νερό σαν ένας τεράστιος Δράκος, έτοιμος να επιτεθεί στο Βασιλόπουλο και να κατακτήσει τη χώρα τους. Το Βασιλόπουλο αρπάζει το σπαθί του κι ορμά στον Δράκο. Μάγισσες και μάγοι με ψηλά καπέλα συγκεντρώνονται πλάι στο Δράκο, γίγαντες και νάνοι με περίεργα αυτιά πλάι στο Βασιλόπουλο. Και η μάχη αρχίζει σκληρή και αδυσώπητη...

Συχνά η Νερένια ξεχνιέται τόσο πολύ που αρχίζει να λέει την ιστορία της φωναχτά. Η αγωνία κορυφώνεται. Οι άλλες νεράιδες αφήνουν τις δουλειές τους και μαζεύονται γύρω από τη Νερένια ν' ακούσουν την συνέχεια. Και φυσικά πάει και το νερό πάει κι ο Φύλακας.

Ο Φύλακας είναι πολύ αυστηρός. Κάθε πρωί και κάθε απόγευμα κάνει τη βόλτα του με το άλογο του για να ελέγξει το νερό. Είναι όσο πρέπει καθαρό; Είναι αρκετό για να μη διψάσει ο κόσμος; Μήπως κάποια νοικοκυρά έκανε σπατάλη σφουγγαρίζοντας; Ξεκινάει τη βόλτα του απ' την πηγή, στο ρυάκι, στο ποτάμι, στη Λίμνη. Αν όλα είναι εντάξει, τότε γυρίζει ευχαριστημένος στη σπηλιά του και γράφει στο ημερολόγιό του: Καλά πήγαμε και σήμερα.

Ένα πρωινό, ο Φύλακας του Νερού πρόσεξε κάτι το ασυνήθιστο. Καμιά νεράιδα δεν ήταν στην πηγή να την φυλάει, καμιά νεράιδα δεν ήταν στο ρυάκι να το καθαρίσει από τα φύλλα, καμιά νεράιδα δεν ήταν στο ποτάμι να το προφυλάξει από τα σκουπίδια. Μόλις έφτασε στη Λίμνη τις είδε όλες μαζεμένες γύρω από τη Νερένια ν' ακούνε τις ιστορίες της. Θύμωσε πάρα πολύ.

17 ΒΕΛΛΟ

-Δεν πιστεύω αυτό που βλέπω, φώναξε. Δεν ντρέπεστε; Αφήσατε τις δουλειές σας και χαζεύετε;

Οι νεράιδες πετάχτηκαν απάνω. Μονάχα η Νερένια δεν κατάλαβε τι συνέβαινε. Ήταν τόσο απορροφημένη από την ιστορία της. Εκείνη τη στιγμή ο Δράκος ήταν έτοιμος να κτυπήσει με το ξίφος του το βασιλόπουλο. ΠΡΟΣΟΧΗ!! φώναξε η Νερένια και σηκώθηκε απότομα να προστατεύσει το βασιλόπουλο. Η κίνηση αυτή έκανε το άλογο του Φύλακα που ήταν δίπλα της να αφηνιάσει και να σηκωθεί αγριεμένο στα δυο του πόδια, με αποτέλεσμα να ρίξει τον Φύλακα μέσα στη λίμνη. Τα νερά σηκώθηκαν ψηλά, πιτσίλισαν την Νερένια που συνήλθε αμέσως.

-Ω, ω, τι έκανα, απολογήθηκε κατακόκκινη, και πέφτει στη στιγμή στη λίμνη να σώσει τον Φύλακα. Βγήκαν κι οι δυο μουσκεμένοι ως το κόκκαλο. Οι νεράιδες κοιτούσαν σαστισμένες. Ο Φύλακας είχε γίνει έξω φρενών.

-Όλες στις δουλειές σας, είπε. Όσο για σένα... θα σκεφτώ ποια τιμωρία σου χρειάζεται... Προς το παρόν σε απαλλάσσω από όλα τα καθήκοντα σου. Σου απαγορεύω να βρίσκεσαι κοντά στο νερό. Θα μείνεις στο φρούριο μου, στην κορφή του βουνού.

Η Νερένια κόντευε να σκάσει μέσα σ' εκείνο το φρούριο. Της έλειπε η δροσιά του νερού καθώς έπλενε το πρόσωπο της στην πηγή, το μουρμούρισμα του νερού καθώς κυλούσε στο ρυάκι, της έλειπε το ποτάμι που έτρεχε ορμητικό προς τη λίμνη. Και πολύ περισσότερο της έλειπε η γαλήνια λίμνη που μέσα της καθρεφτίζονταν τόσες και τόσες ιστορίες.

Αλλά και οι άλλες νεράιδες ήταν λυπημένες. Τίποτα δεν ήταν το ίδιο τώρα που έλειπε η Νερένια κι οι ιστορίες της. Οι δουλειές τους ήταν πληκτικές και άχαρες. Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια. Ο Φύλακας του Νερού, που πριν τον θαύμαζαν για τη δύναμη και την τάξη του, τώρα τους φαινόταν κουραστικός και σκληρός. Τόση τιμωρία πια για μια μικρή απροσεξία; Ήταν καιρός να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Αποφάσισαν λοιπόν να κάνουν απεργία για στήριξη της αγαπημένης τους φίλης. Κι ένα πρωί καμιά νεράιδα δεν πήγε να φυλάξει το νερό, ούτε στην πηγή, ούτε στο ρυάκι, ούτε στο ποτάμι ούτε ακόμη και στη μεγάλη λίμνη.

Άδικα ο Φύλακας του Νερού έκανε την περιοδεία του το πρωί, κι ύστερα το απόγευμα. Όλα ήταν άδεια κι αφύλαχτα. Οι νεράιδες είχαν όλες μαζευτεί έξω από το φρούριο και τραγουδούσαν γλυκά στην φίλη τους για να την παρηγορήσουν. Κι η Νερένια, από ένα παραθυράκι έβλεπε και δάκρυζε.

Ο Φύλακας του νερού που ήτανε μεν αυστηρός αλλά κατά βάθος ήταν καλός, άκουσε το τραγούδι των νεράιδων και συγκινήθηκε. Σκέφτηκε.

-Λες να είμαι υπερβολικά αυστηρός; Μήπως πρέπει να χαλαρώσω λιγάκι τα λουριά; Μήπως χρειάζονται κι αυτές λίγη ψυχαγωγία; Και μήπως καλά έκανε η Νερένια που ξεχνιότανε κι έβλεπε στο νερό τις ιστορίες της; Αν θέλω να είμαι καλός και δίκαιος Φύλακας του Νερού θα πρέπει ν' αλλάξω τακτική.

Και μια και δυο ανεβαίνει με το άλογο του στην κορφή του βουνού. Οι νεράιδες τρόμαξαν, μήπως ήρθε για να τις τιμωρήσει. Αυτός όμως προχώρησε προς το φρούριο, άνοιξε την πόρτα και κάλεσε τη Νερένια να βγει έξω.

Βγήκε εκείνη με το κεφάλι ψηλά, νιώθοντας τη στήριξη των φιλενάδων της.

-Λοιπόν, η τιμωρία σου, Νερένια που ξεχνιέσαι, είναι να μην ξεχνιέσαι πια. Απαλλάσσεσαι από τα καθήκοντα σου να τρέχεις στην πηγή, στο ρυάκι και στο ποτάμι. Μοναδικό σου καθήκον είναι να κάθεσαι στη λίμνη και να φτιάχνεις όσο πιο πολλές ιστορίες μπορείς, να τις λες φωναχτά για να τις μαθαίνουν κι οι άλλες νεράιδες, από στόμα σε στόμα. Σε διορίζω Παραμυθού του Νερού.

Ε, τι χαρές έπεσαν δεν φαντάζεστε... Το γλέντι κι ο χορός κράτησε ίσα με το πρωί.